

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Jen skutečnosti sdělené pachatelem vrchnosti (§ 209 tr. z.) mohou opodstatnit předpoklad vrchnosti, že nařknutá osoba spáchala určitý zločin, nikoli závěry, úsudky, názory udatelem vyslovené.

Zmateční stížnost, jež uplatňuje důvody zmatečnosti podle čl. 5 a č. 9 lit. a) § 281 tr. ř., není sice v právu, pokud namítá, že souzený projev nebyl udáním V. ze zločinu zlomyslného poškození cizího majetku, protože škoda způsobená podle udání V. činila toliko 90 Kč a protože stěžovatelka nevěděla, že výše škody přes 200 Kč činí zlomyslné poškození cizí věci zločinem. Avšak důvodnou je stížnost, pokud v úvahách, byl-li stěžovatelkou udán zločin, uplatňuje též okolnosti svědkem K. uvedené, avšak rozsudkem opominuté a vytýká tímto zřetelným poukazem, že výrok soudu o skutečnostech rozhodných jest neúplným, protože nepřihlíží k seznání svědka K., že se při vyšetřování příběhu, stěžovatelkou udaného, ptal stěžovatelky na cenu věcí, z jejichž poškození V. obvinila.

Zločinem utržení na cti jest projev, který jest podle povšechné povahy své s to a směřuje podle úmyslu mluvčího k tomu, aby byl — přímo (první věta) nebo nepřímě (druhá věta § 209 tr. z.) u vrchnosti vyvolán nesprávný předpoklad, že určitá osoba od mluvčího různá spáchala určitý skutek zločinný. Předpoklad takového rázu jest výsledkem úvah, kterými srovnává vrchnost obsah projevu pachatelova s dotčenými ustanoveními trestního zákona. Ježto se úvahy ty dějí ihned v době projevu pachatelova, nemůže v nich vrchnost přihlížeti k okolnostem, o nichž doví se teprve po projevu tom, a jest proto pro posouzení, udala-li stěžovatelka V. pro zločin, lhostejno, mohlo či mělo-li býti a bylo-li pak skutečně v soudním řízení dodatečně zjištěno, že škoda, z jejíhož způsobení byla V. stěžovatelkou vůči četnictvu obviněna, nedosahuje zločinné hranice. Vykládá-li se pak, jak přirozeně nutno — trestní zákon při jeho srovnání s obsahem projevu pachatelova správně, nemohou býti různými předpoklad pachatelův a předpoklad vrchnosti, jaký jest právní význam toho, co pachatel o nařknuté osobě udal. Odchylné hodnocení pachatelem bylo by výronem neznalosti (včetně nesprávného výkladu) trestního zákona, jehož neznalost jest podle § 3 tr. z. bezvýznamná. Proto nezáleží na tom, že stěžovatelka, jak stížnost uplatňuje, avšak rozsudek nezjišťuje, ovšem také nepopírá — nevěděla, že zlomyslné způsobení škody větší 200 Kč na cizím majetku je zločinem. Stejně z téhož důvodu nemůže býti udateli (obviňovateli) na újmu, při-

pojuje-li ke skutkovým údajům právní závěry při správném výkladu zákona mylné o tom, že nařknutá osoba spáchala udanými na ni skutečnostmi, nebo že naplnila jimi tu kterou zákonnou známku dotčeného zločinu. Nikoliv takové závěry, úsudky, názory udatelem (obviňovatelem) vůči vrchnosti vyslovené, nýbrž jediné skutečnosti jím vrchnosti sdělené mohou býti opodstatněním předpokladu vrchnosti, že nařknutá osoba spáchala určitý zločin, t. j. předsevzala skutek, v němž jsou dány veškeré skutkové složky, jichž třeba k naplnění skutkové podstaty určitého zločinu jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní. V souzeném projevu stěžovatelčině může tedy býti shledáno udání V. ze zločinu zlomyslného poškození cizího majetku podle § 85 lit. a) tr. z. jen tehdy, je-li zjištěno, že stěžovatelka tvrdila vůči četnictvu i takové skutečnosti, které naplňují jednak objektivní znak, že škoda politím prádla stěžovatelčina skutečně vzešla — aneb alespoň, což arcif v této věci nepřichází v úvahu, škoda pachatelkou zamýšlená — převyšuje 200 Kč, jednak znaku subjektivního, že poškození — zničení nebo znehodnocení — prádla bylo zamýšleno. Tvzení skutečností, jež by naplňovaly tento subjektivní znak rozsudek nezjišťuje. Rozhodovací důvody uvádějí jen, že obžalovaná obvinila vědomě a křivě před vrchností ze zločinu poškození cizího majetku, a že řekla výslovně strážmistrovi, že jí pachatelka způsobila škodu alespoň 260 Kč. V žádné z obou vět není zmínky o zlém úmyslu a též v ostatních rozhodovacích důvodech není úvah o tom, vychrstla-li — podle tvzení stěžovatelčina — tekutinu na prádlo v úmyslu, aby prádlo zničila nebo znehodnotila, nebo jen v úmyslu, aby zašpiněním prádla způsobila stěžovatelce námahu nutnou k čištění prádla, nebo po případě, zasáhla-li tekutina prádlo jen nedopatřením, tedy nedbalostí. Tím nastavší nedostatek skutkového opodstatnění subjektivní stránky zločinu § 85 lit. a) tr. z., bez něhož jest podřadění udání stěžovatelčina pod pojem udání z uvedeného zločinu právně mylným, není sice stížností vytýkán, avšak dlužno, jelikož právní omyl činí rozsudek zmatečným, podle § 281, č. 10 tr. ř. po rozumu § 290 tr. ř. k němu přihlížeti, jako by byl stížností uplatňován. Pokud pak jde o druhý shora uvedený znak zločinu § 85 lit. a) tr. z., uvádějí rozhodovací důvody, že obžalovaná tvrdila, že jí byla politím prádla způsobena škoda alespoň 260 Kč, resp., že označila výši škody obnosem aspoň 260 Kč. Avšak nehledě k tomu, že jde ve slově »škoda« o slovo, zákonem užívané, tudíž o pojem právní, bylo soudu podle zásady, že úmysl, význam a dosah toho kterého projevu dlužno posuzovati podle celého jeho obsahu a vnitřní souvislosti jeho části, zkoumati, není-li v projevu stěžovatelky vůči četnictvu, tedy v inkriminova-

ném udání dalších údajů, poukazujících k tomu, že jde v údaji rozsudkem výhradně hodnoceném o pouhý úsudek, který došel dalšími současnými údaji vysvětlení a opravy a který proto nemůže podle toho, co uvedeno, býti stěžovatelce na újmu. K takovým údajům stěžovatelky poukazovalo rozsudkem opomenuté seznání svědka, že se ptal stěžovatelky po ceně politého prádla. Přihlížení k tomuto výsledku hlavního přelíčení bylo by nutilo soud k úvahám, nebylo-li již v době vyšetřování oznámeného příběhu, tedy jelikož šetření stalo se ihned při oznámení — již v době samotného udání z odpovědi, kterou dala stěžovatelka podle své obhajoby na zmíněnou otázku, a ze vzhledu politého prádla, které stěžovatelka četníkům ihned ukázala, vrchnosti zřejmo, že stěžovatelka udává jako škodu celou, po případě dokonce nabývací cenu prádla a řídí se tedy patrně nesprávným výkladem zákonného pojmu škody, kterou nemohla býti celá cena prádla, nýbrž jen částka její rovnající se způsobenému znehodnocení prádla, jelikož politím tekutinou nebylo zničeno a nestalo se naprosto nepoužitelným, nýbrž toliko méněcenným. Pojetí opomenuté části výpovědi svědka mohlo tudíž dáti úvahám soudu, byly-li udavatelkou tvrzeny skutečnosti naplňující známku škody 200 Kč převyšující, jiný stěžovatelce příznivý směr, takže se vytýkaná neúplnost tkne skutečnosti rozhodné a činí rozsudek zmatečným podle § 281, č. 5 tr. ř.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně, dne 11. dubna 1929, Zm l. 468/28-2.

D E N Í K.

Druhý sjezd mezinárodní společnosti pro trestní právo, jehož program jsme otiskli na str. 568 r. 1927, koná se ve dnech 6.—12. října v Bukurešti. Účastníci podniknou po sjezdovém jednání vyjíždky do údolí Prahova, do Sinaje, do trestnice v Aiudu, do Alby-Julie a Kluže. Pro cestu na sjezd a zpět mají účastníci 50% slevu na rumunských železnicích. Sjezdu mohou se účastniti členové Mezinárodní společnosti pro právo trestní, členové parlamentů, státních rad a sborů jim na roveň postavených, členové národních akademií a učených společností, universitní učitelé, vyšší úředníci ministerstev spravedlnosti, vnitra a vězeňské správy, soudcové a advokáti, jakož i osoby pozvané ředitelstvím. Sjezd jedná jazykem francouzským, jsou však přípustny i projevy jinojazyčné, podá-li řečník francouzský výtah svého projevu, který bude přečten sjezdovým tajem-